

MINISTER ENERGII

Warszawa, 02 sierpnia 2018

DEO.I.058.49.2018
IK: 248985

Pan
Marek Kuchciński
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

poniżej udzielam odpowiedzi na interpelację Pana Posła Andrzeja Matusiewicza z dnia 4 lipca 2018 r. nr K8INT23696 w sprawie zmiany sytuacji wytwórców energii w mikroinstalacji i definicji elektrowni wiatrowych w świetle ustawy z dnia 7 czerwca 2018 r. o zmianie ustawy o odnawialnych źródłach energii oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 1276).

W porozumieniu z Ministerstwem Inwestycji i Rozwoju, w odpowiedzi na pierwsze z postawionych w treści niniejszej interpelacji pytań, pragnę uprzejmie poinformować, że katalog robót budowlanych nie wymagających uzyskania pozwolenia na budowę określony w art. 29 ust. 2 ustawy Prawo budowlane (Dz. U. z 2018 r. poz. 1202, 1276) dotyczy mało skomplikowanych robót budowlanych, potencjalnie niestwarzających zagrożenia dla przyszłych użytkowników i otoczenia, ładu przestrzennego oraz środowiska. Z uwagi na powyższe oraz znaczny sprzeciw społeczny dotyczący budowy elektrowni wiatrowych, w ocenie resortu inwestycji i rozwoju nie jest zasadne ujęcie w przepisie art. 29 ust. 2 pkt 16 ustawy - Prawo budowlane robót budowlanych polegających na montażu mikroinstalacji wiatrowych.

W odniesieniu do kolejnego pytania, należy natomiast stwierdzić, iż zgodnie z treścią art. 19 w związku z art. 2 pkt 13 lit. b ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (Dz. U. z 2018 r. poz. 1269, 1276), zwanej dalej „ustawą o OZE”, przez

mikroinstalację biogazu rolniczego należy rozumieć instalację stanowiącą wyodrębniony zespół obiektów budowlanych i urządzeń stanowiących całość techniczno-użytkową, służący do wytwarzania biogazu rolniczego – a także połączony z tym zespołem magazyn energii, w tym magazyn biogazu rolniczego, o rocznej wydajności biogazu rolniczego do 200 tys. m³.

Stosownie do postanowień art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2017 r. poz. 1073, 1566), zwanej dalej „upzp”, ustalenie przeznaczenia terenu, rozmieszczenie inwestycji celu publicznego oraz określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu następuje w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego (zwany dalej „planem miejscowym”), a w przypadku jego braku - w decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu (zwanej dalej „decyzją o warunkach zabudowy”).

Ponadto, kwestię rozmieszczenia urządzeń wytwarzających energię z odnawialnych źródeł energii w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego regulują przepisy art. 10 ust. 2a i 3b oraz art. 15 ust. 3a i 4 upzp. Zgodnie z powołanymi przepisami w studium gminnym wyznacza się obszary, na których planowane jest w gminie rozmieszczenie urządzeń wytwarzających energię z odnawialnych źródeł energii o mocy przekraczającej 100 kW wraz z ich strefami ochronnymi związanymi z ograniczeniami w zabudowie oraz zagospodarowaniu i użytkowaniu terenu, przy czym lokalizacja takich obiektów może nastąpić wyłącznie na podstawie planu miejscowego. Obowiązkiem planistycznym na podstawie art. 3 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 961, 2018 poz. 1276) zostały dodatkowo objęte również elektrownie wiatrowe, które nie stanowią mikroinstalacji, tj. o mocy większej niż 50 kW. Ponadto, plan miejscowy przewidujący możliwość lokalizacji budynków winien umożliwiać lokalizację urządzenia wytwarzającego energię z odnawialnych źródeł energii, wykorzystującego energię wiatru, o mocy nie większej niż moc mikroinstalacji w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy o OZE w przypadku innego przeznaczenia terenu niż produkcyjne, chyba, że jego ustalenia zakazują lokalizacji takich urządzeń.

Powyższe oznacza, że lokalizacja urządzenia, wytwarzającego energię z odnawialnych źródeł energii wykorzystującego energię wiatru, o mocy nie większej niż mikroinstalacja będzie odbywała się na zasadach ogólnych (na podstawie planu miejscowego albo decyzji o warunkach zabudowy), przy czym w sytuacji, gdy plan miejscowy będzie przewidywał możliwość lokalizacji budynków, lokalizacja ww. mikroinstalacji będzie również możliwa na terenach o przeznaczeniu innym niż produkcyjne (np. mieszkaniowym, rolniczym).

W odniesieniu do mikroinstalacji biogazu rolniczego nie wydaje się konieczne wprost regulowanie tej kwestii w aktach planowania przestrzennego. Należy bowiem zwrócić uwagę, iż w rozporządzeniu Ministra Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 7 października 1997 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budowle rolnicze i ich usytuowanie (Dz. U. z 1997 r. poz. 877) uregulowane zostały wymogi odległości budowli rolniczych m.in. od otworów okiennych i drzwiowych pomieszczeń przeznaczonych na pobyt ludzi, a także od granicy działki sąsiedniej (§ 7 ust. 1 i 2). Należy przy tym wskazać, że katalog budowli rolniczych zawarty w §3 powołanego rozporządzenia ma charakter otwarty, a wprost wymienia jako budowlę rolniczą zbiorniki biogazu, co umożliwia zaliczenie mikroinstalacji biogazowni rolniczej wykorzystywanej w ramach prowadzonej działalności rolniczej do budowli rolniczych (określenie rodzaju działalności - rolniczej lub pozarolniczej – ma decydujący wpływ na stosowanie przepisów odnoszących się do budowli rolniczych oraz regulujących wyłączenia gruntów z produkcji rolnej).

W kontekście powyższego pytania Pana Posła należy także wspomnieć, iż Minister Inwestycji i Rozwoju zarządzeniem z dnia 10 maja 2018 r. powołał zespół doradczy do przygotowania założeń reformy procesu inwestycyjno-budowlanego oraz systemu planowania i zagospodarowania przestrzennego (Dz. Urz. MInR z 2018 r. poz. 13). Przedstawienie efektu prac ww. zespołu powinno nastąpić pod koniec 2018 r.

W nawiązaniu do pytania dotyczącego konieczności określenia w prawie budowlanym obowiązku, o którym mowa w art. 56 ust. 1a ustawy - Prawo budowlane, nałożonego na inwestorów po zakończeniu robót budowlanych polegających na montażu urządzeń fotowoltaicznych i mikroinstalacji biogazu rolniczego, należy stwierdzić, że w świetle przepisów wykonywanie robót budowlanych polegających na montażu urządzeń fotowoltaicznych o mocy zainstalowanej elektrycznej nie większej niż 50 kW oraz mikroinstalacji biogazu rolniczego wymaga uzgodnienia pod względem zgodności z wymaganiami ochrony przeciwpożarowej ich projektów budowlanych, w trybie art. 6b ustawy o ochronie przeciwpożarowej oraz wymaga zawiadomienia o zakończeniu ich wykonywania organów Państwowej Straży Pożarnej (PSP), które zajmują stanowisko w sprawie zgodności wykonania robót budowlanych z projektem budowlanym. Niezajęcie stanowiska w terminie 14 dni od dnia otrzymania zawiadomienia, traktuje się jak niezgłoszenie sprzeciwu lub uwag.

Powodem wprowadzenia powyższych regulacji była konieczność zapewnienia większych wymagań bezpieczeństwa i zminimalizowania zagrożeń wynikających ze specyfiki

budowy i funkcjonowania urządzeń fotowoltaicznych oraz mikroinstalacji biogazu rolniczego.

Udzielenie odpowiedzi w zakresie pytania czwartego, które tyczy się skutków jakie dla inwestora wywoła wniesienie uwag lub sprzeciwu przez właściwe organy PSP, należy natomiast do właściwości Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji, bowiem w świetle art. 29 ust. 2 pkt 16 i art. 30 ustawy - Prawo budowlane zamiar wykonywania ww. robót budowlanych nie wymaga dokonania zgłoszenia ani uzyskania decyzji o pozwoleniu na budowę we właściwym organie administracji architektoniczno-budowlanej. Tym samym, zgodnie z art. 54 ustawy - Prawo budowlane, zakończenie wykonywania ww. robót budowlanych nie wymaga zawiadomienia właściwego organu nadzoru budowlanego.

Odpowiadając na pytanie piąte należy z kolei wskazać, że inwestor nie ma obowiązku zawiadomienia organów nadzoru budowlanego o zakończeniu robót budowlanych polegających na montażu urządzeń fotowoltaicznych o mocy zainstalowanej elektrycznej nie większej niż 50 kW oraz mikroinstalacji biogazu rolniczego, ani załączania oświadczenia o braku uwag lub sprzeciwu ze strony organów PSP.

Jednakże należy mieć na uwadze, że zgodnie z art. 84a ust. 1 ustawy - Prawo budowlane organy nadzoru budowlanego kontrolują zgodność wykonywania robót budowlanych z przepisami prawa budowlanego.

Odnosząc się do pytania dotyczącego unormowania półrocznego okresu sprawozdawczego w przypadku przekazywania Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki przez operatorów systemów dystrybucyjnych sprawozdania zawierającego informacje o łącznej ilości energii wprowadzonej przez prosumenta do sieci, a także innych informacji wyróżnionych w niniejszej interpelacji, należy stwierdzić brak zasadności zaproponowanego rozwiązania.

Z jednej strony nie częstszy niż roczny okres sprawozdawczy, ograniczający obowiązek raportowania, minimalizuje konieczność dopełniania biurokratycznych formalności. Z drugiej natomiast, powyższa forma nie prowadzi do uniemożliwienia skutecznych reakcji względem pojawiających się tendencji wśród wytwórców, gdyż te są regularnie monitorowane, chociażby dzięki nieformalnym informacjom dotyczącym rynku prosumenckiego pochodzącym od poszczególnych operatorów.

W odpowiedzi na pytanie dotyczące usunięcia z ustawy o odnawialnych źródłach energii przepisu regulującego wyłączenie, na mocy którego wprowadzanie i pobór energii z sieci nie podlegają VAT, pragnę uprzejmie zaznaczyć, że przepis ten był dla prosumentów

regulacją neutralną. Chciałbym podkreślić, że jego zmiana nie będzie w żaden sposób oddziaływać na zwiększenie obciążeń prosumentów. Zmiana ta wynika bowiem z konieczności wyjaśnienia istotnych kwestii regulacyjnych dotyczących obciążeń podmiotów, dzięki którym prosumenci mogą korzystać z mechanizmu rozliczeń przez sprzedawców energii wprowadzonej przez prosumenta energii elektrycznej do sieci elektroenergetycznej wobec ilości energii elektrycznej pobranej z tej sieci w stosunku ilościowym 1 do 0,7 lub 0,8.

Wobec powyższego zagadnienia, Ministerstwo Finansów uznało, że usunięcie z ustawy o OZE ww. wyłączenia jest konieczne z uwagi na fakt, iż kwestie dotyczące opodatkowania VAT są uregulowane w przepisach ustawy o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2017 r. poz. 1221, 2491, z 2018 r. poz. 62, 86, 650) oraz przepisach wykonawczych do tej ustawy i powinny pozostać przedmiotem wyłącznie tych regulacji. Dodatkowo należy zwrócić uwagę na wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawie C-219/12, który stwierdził, że eksploatacja modułu fotowoltaicznego zainstalowanego na służącym prywatnym celom domu mieszkalnym, lub obok niego, stanowi działalność gospodarczą w rozumieniu przepisów dyrektywy VAT.

Niezależnie jednak od powyższego, na mocy art. 113 ustawy o podatku od towarów i usług, zwolnione z VAT są podmioty, u których wartość sprzedaży nie przekroczyła łącznie w poprzednim roku podatkowym kwoty 200 000 zł netto, w związku z czym większość małych podmiotów pobierających i wprowadzających energię do sieci wciąż będzie podlegać ww. zwolnieniu.

Odpowiadając natomiast na ostatnie z postawionych w treści interpelacji pytań, uprzejmie informuję, że w kontekście energetyki wiatrowej najnowsza nowelizacja ustawy o odnawialnych źródłach energii przede wszystkim przywraca jednolite i przejrzyste zasady opodatkowania elektrowni wiatrowych podatkiem od nieruchomości, likwidując tym samym wątpliwości interpretacyjne, co oznacza, że podatek od nieruchomości będzie pobierany na zasadach ogólnych.

Pragnę zatem uprzejmie zauważyć, że przepisy nowelizacji ustawy o OZE mają na celu równe traktowanie energetyki wiatrowej wobec innych technologii OZE, nie zaś preferencyjne traktowanie którejkolwiek z nich.

W tym miejscu wypada również zaznaczyć, iż energetyka wiatrowa jest jedną z najbardziej rentownych technologii energii odnawialnej. W podejściu modelowym koszt zainstalowania 1 MW należy uznać za najmniejszy, zaraz po fotowoltaice i biogazie składowiskowym. Co prawda, farmy wiatrowe cechują się jednocześnie największą

zmiennością wielkości produkcji, jednak dynamiczny postęp technologiczny w zakresie powstawania coraz to nowocześniejszych i bardziej efektywnych turbin oraz magazynów energii należy uznać za rozwiązanie mogące być znakomitym remedium wobec ww. mankamentu energetyki wiatrowej.

Z poważaniem,

Krzysztof Tchórzewski
minister

dokument podpisany elektronicznie

248985.688655.530852

Do wiadomości:

– Kancelaria Prezesa Rady Ministrów